

ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Ἀνώνυμος (1560)

Ἐδτυχισμένο τὸ χέρι π' ἄγγιξε λιγάκι
τὸ κορμί σου, εὐθραυστο στὴν ὕρεξη τοῦ πόθου μου.

Μίκαελ Ντράυτον (1563—1631)

Δεῖξε μου τὰ χιονάτα στήθη σου
ποὺ τρέχουν γαλάζια ποταμάκια.

Ἄντριου Μάρβελ (1621—1678)

Ἐσᾶς λειβάδια, σύγτροφοι ὠρῶν ποὺ πέρασαν
βλέπω πιδό λίγο πράσινα ἀπὸ τὶς σκέψεις μου.

Ρόμπερτ Χέρρικ (1591—1674)

Μακριὰ μεταξωτά, γλυστρεῖστ' ἐσώρουχα
ἔξω τὰ παραβάν, πετᾶξετε τὶς κουρτίνες
ἔτσι γουστάρω γὼ τὴ φιλενάδα μου
γυμνή, ντυμένη τὴν ἀπλότητά της.
Τὸ μάτι καὶ τὸ φυλλοκάρδι μου
ποθοῦν τὴ σάρκα δίχως φραμιπαλάδες.

ΠΕΝΤΕ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Τριστάν Ντερὲμ (1889—1941)

Η ΕΠΙΧΡΥΣΗ ΧΛΟΗ

LXVI

στὸν Ἄνρι Μαρτινῶ

Σήκωσε τὴ μύτη, κλείσε τὸ βιβλίο σου καὶ τὸ θρανίο.
Τὸ κρυσταλλένιο φλάουτο στὸ στόμα τοῦ βοσκῶ
μέτρο κάτ' ἀπ' τὰ καινούργια ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.
Ἔνας διαπεραστικὸς ἀέρας εἶναι ποὺ κάνει γὰ κοκκινίζουσα τὰ κορίτσια.
κι' ἡ καυτὴ του ἀγάπη, ὑπάκουη κι' ἔξοχη
σκορπίζεται μὲς στὸ παγκόσμιο φῶς.
Τραγουδᾷ τὴ χαρὰ καὶ τὰ δροσερὰ βουναλάκια,
τὴν κραυγὴ τῶν παγωνιῶν, τὸ πράσινο τοῦ δάσους, τὸ μελισσοθύρβο,
τὸ κόκκινο τῆς ἀγράμπελης στὶς φλοῦδες,
τὸ γαλανὸ τ' οὐρανοῦ, τὸ γαλανὸ τῶν ματιῶν, τὸ γαλανὸ τῶν πτηγῶν.
Τραγουδᾷ, κραδαίνεται, φωνάζει, ὦ φύση,